

عنوان مقاله:

بررسی رجحان شرعی استفاده از نذری (منذور)

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های فقه عبادی، دوره 2، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

محمد ابراهیم روشن ضمیر - استادیار گروه علوم قرآن و حدیث دانشگاه علوم اسلامی رضوی

محمد روحی آیسک - طلبه سطح ۲ حوزه علمیه خراسان

خلاصه مقاله:

پرداخت اموال یا چیزهایی در راه خدا به عنوان زکات، خمس، انفاق، قربانی، وقف و یا نذر از نظر قرآن و روایات دارای اهمیت ویژه ای است و روشن است که هر کدام از این ها دارای مصارف مشخصی است که باید در آن راه مصرف شود. در این میان، گونه ای از بذل مال در راه خدا به عنوان نذر رایج است و باور عموم بر این است که نه تنها انجام این نذر مورد توصیه دین است که استفاده از آن (مصرف منذور) نیز مستحب یا دارای رجحان شرعی است. دغدغه این مقاله که با استناد به منابع کتابخانه ای و با شیوه توصیفی تحلیلی سامان یافته است، بررسی استحباب یا رجحان شرعی استفاده از منذور (نذری) دیگران است. یافته های این جستار نشان از آن دارد که آنچه مورد اهتمام و توصیه دین است، پرداخت دارایی یا انجام اعمالی در راه خدا به عنوان نذر و غیر آن است؛ اما نه تنها هیچ دلیل شرعی بر توصیه به استفاده از منذور (نذری) دیگران وجود ندارد، بلکه استفاده از آن تنها برای موارد تعیین شده و یا نیازمندان جایز است.

کلمات کلیدی:

نذر، انفاق، منذور، "سبیل الله"

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1395688>

